

[Ib Thyregod.]

jo netop, som det er blevet sagt, er blevet gjort til genstand for overvejelser i finansudvalget, hvor finansudvalget har fået et særligt notat fra finansminister Poul Møller vedrørende spørgsmålet om virkningerne af rammebevillingerne. Jeg finder, at disse undersøgelser vedrørende rammebevillingerne bør fortsætte, og man kan sige, at denne sag også giver anledning til overvejelser af, hvorledes embedsmændenes stilling er i den foreliggende sag.

Jeg mener således, som også regeringen har udtrykt det, at der i den foreliggende sag intet foreligger, som betyder, at der skal rejses tjenestemandssag mod de tjenestemænd, som har fungeret i sagen. De fejl og mangler, der er konstateret i forbindelse med kildeskattéhussagens behandling, har først og fremmest deres rod i det administrative system, den, som hr. Ømann også var inde på, manglende kommunikation mellem forskellige afdelinger inden for statsadministrationen, men ikke eller kun i meget begrænset omfang i enkelte enkeltstående fejl fra embedsmænds side.

Embedsmændene har handlet ud fra det synspunkt, at det var af afgørende betydning, at sagen blev fremmet, at der var dette tidspres, at der var resolution om, at sagen hastede, og alt dette må tages med, når man skal bedømme embedsmændenes handlinger i den foreliggende sag.

Der er heller intet fremkommet — og det er meget glædeligt — under sagen, der på nogen måde tyder på, at der foreligger det ringeste odieuse fra nogen side under sagens behandling. Også det har jo været antydnet på et vist tidspunkt, men man må sige, at her sætter beretningen tingene på plads. De fejl, der er begået, skyldes tidspres og så problematikken med hensyn til selve administrationens virkemåde.

For ministerens vedkommende gælder det samme, som jeg allerede har sagt, og jeg mener ikke, at der fra boligministerens side foreligger fejlagtige oplysninger, fejl med hensyn til fremme af sagen, således som det gøres gældende fra socialdemokratiets side; også på dette punkt ligger sagen nu klar efter kommissionsberetningen, som jeg har omtalt.

Derimod kan sagen i øvrigt nok give anledning til overvejelser ud fra de efter

min opfattelse saglige synspunkter, som socialistisk folkeparti har fremdraget i forbindelse med sagen her i folketinget. Det er ganske interessant at se, at hr. Ømann, som jo første gang her i folketinget rejste problemet om boligministerens udtalelser til finansudvalget og stillede to spørgsmål herom i folketinget, i dag under debatten om kildeskattéhuset koncentrerer sin argumentation på det, som også for os er det afgørende, nemlig at finde frem til saglige løsninger, således at vi i fremtiden kan undgå at komme i situationer, hvor vi i kraft af tidspres og administrative problemer kommer ud i problemer, som der har foreligget i denne sag.

Hr. Ømann har i sin redegørelse her i dag peget på forskellige problemer, således som det også er sket i forbindelse med forespørgslen til statsministeren, og jeg vil gerne give tilslutning til mangt og meget af det, som hr. Ømann har fremlagt her i dag vedrørende spørgsmålet om det administrative, og til, at sagen, som den foreligger belyst, giver anledning til overvejelser også på dette område.

Der nævnes i hans forespørgsel forholdet mellem statsadministrationen og bevillingsmyndighederne. Der nævnes ansvars- og kompetenceforholdene i og mellem ministerierne, og endelig nævnes rationalisering af fremgangsmåden ved statens indgåelse af lejemaal, køb af ejendom og egen bygherrevirksomhed. Forholdet mellem statsadministrationen og bevillingsmyndighederne er det spørgsmål, som jeg allerede har nævnt, nemlig spørgsmålet: hvorledes er embedsmændenes stilling, hvorledes er ministerens stilling i den nuværende situation, rammebevillingssystemet, i hvilket omfang kan embedsmænd disponere, og bør de disponere, i hvilket omfang kan ministeren disponere uden om finansudvalget, og i hvilket omfang skal sager forelægges finansudvalget? Medfører rammebevillingssystemet, at de enkelte sager alligevel skal forelægges finansudvalget, eller medfører det, at der inden for rammen er en mulighed for at disponere frit, og i hvilke tilfælde kan dette ske? Det er spørgsmål, som netop har været undersøgt i forbindelse med Jonstrup Seminarium-sagen, hvor der forelå disse juridiske responsa, men som nu tiltrænger en ny undersøgelse, efter at man